

**БРАНДЪН
САНДЕРСЪН**

ЛЕГИОН

Артлайн Студиос
София, 2016

Brandon Sanderson
LEGION
copyright © 2012 by Dragonsteel Entertainment, LLC
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ЛЕГИОН

2016 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Брандън Сандерсън
Превод: © 2016 Йоана Гацова
Редактор: Мартина Попова
Корица: Ина Димитрова
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-078-4

На Даниел Уелс, който ми даде тази идея.

Името ми е Стивън Лийдс и съм напълно нормален.

Хората, които халюцинирам, обаче, са луди до последния.

Изстрелите, които се разнасяха от стаята на Джей Си, пукаха като фойерверки. Изръмжах кисело под нос, грабнах наушниците, които висяха пред вратата му – бях се научил, че е добра идея да ги държа там – и влязох в стаята. Джей Си, който също бе нахлупил един чифт, стискаше здраво пистолета си с двете ръце и се целеше в една снимка на Осама бин Ладен, закачена на стената.

Звучеше Бетховен. Или по-точно – направо кънтеше.

– Опитвах се да проведа един разговор! – изкрещях.

Джей Си не ме чу. Изпразни един пълнител във физиономията на бин Ладен, с което надупчи и стената на решето. Не смеех да се приближа. Ако го стреснех, можеше да ме застреля по погрешка.

Не знаех какво ще се случи, ако една от халюцинациите ми ме застреля. Как би го възприел умът ми? Без съмнение имаше поне дузина психолози, които с удоволствие биха написали научен труд по въпроса. Аз обаче не бях склонен да им дам тази възможност.

– Джей Си! – креснах аз по време на кратката пауза, докато той презареждаше.

Той хвърли един поглед към мен, след което се ухили и свали наушниците. Усмивките на Джей Си приличат повече на разярена гримаса, отколкото на израз на щастие, но отдавна бях спрял да се плаша от него.

– Хей, кльошав – поздрави ме той, вдигнал пистолета във въздуха. – Ще дойдеш ли да постреляш? Малко упражнения не биха ти навредили.

Взех пистолета от ръката му.

– Неслучайно построихме закрито стрелбище в имението, Джей Си. Използвай го.

– Терористите надали ще ми изскочат, точно когато съм там.

Е – с изключение на онзи път. Но това беше чиста случайност.

Въздъгнах, отидох до масичката, на която бе оставено дистанционното, и намалих музиката. Джей Си се пресегна към мен, насочи дулото на пистолета нагоре и махна пръста ми от спусъка.

– Безопасността преди всичко, хлапе.

– И без това е въображаем – отговорих аз и му го върнах.

– Мда, както кажеш.

Джей Си не вярваше, че е халюцинация, което е необичайно. Повечето от тях го приемаха – в една или друга степен. Но не и Джей Си. Той бе едър, без да бъде масивен, с остри, но не особено разпознаваеми черти, и имаше очи на убиец. Или поне така твърдеше. Може би ги държеше в джоба си.

Пъхна нов пълнител в оръжието с плавно движение и присви очи към снимката на бин Ладен.

– Недей – предупредих го.

– Но...

– И без това отдавна вече не е жив. Хванаха го преди сума време.

– Това е просто измислица, с която залъгахме масите, кльощав – заяви Джей Си и прибра пистолета в кобура. – Бих ти обяснил, но не си упълномощен за достъп до информация от такова ниво.

– Стивън? – разнесе се глас от коридора.

Обърнах се. Тобиас също бе една от халюцинациите ми – или „аспектите“, както понякога ги наричах. Беше висок и слаб, с абаносовочерна кожа, а прорязаните му от старчески бръчки бузи бяха осеяни с още по-тъмни лунички. Поддържаше посивялата си коса късо подстригана и носеше свободен, не особено официален делови костюм без вратовръзка.

– Просто се питах – започна той, – колко още смяташ да караш горкия човек да те чака.

– Докато не си тръгне – отвърнах аз и излязох в коридора при него. Двамата се отдалечихме заедно от стаята на Джей Си.

– Той се държа много учтиво, Стивън – каза Тобиас.

Зад нас се разнесе нова поредица изстрели. Изстенах от досада.

– Отивам да поговоря с Джей Си – успокой ме Тобиас. – Просто се стреми да поддържа тренинг. Искане да ти бъде полезен.

– Хубаво, както и да е.

Оставих Тобиас и завих зад един от ъглите на разкошното имение. Разполагах с четиридесет и седем стаи. Почти всички бяха заети. Стигнах до края на коридора и влязох в малко помещение, украсено с персийски килим и дървени панели. Хвърлих се на черния кожен диван, поставен в средата.

Айви седеше на стола си до дивана.

– Наистина ли смяташ да продължиш въпреки това? – надвика тя шума от изстрелите.

– Тобиас ще иде да говори с него.

– Разбирам – каза Айви и си отбеляза нещо в тефтера.

Носеше тъмен костюм с панталон и сако, а русата ѝ коса беше вдигната на кок. На възраст беше в началото на четиридесетте години и бе един от аспектите, които ме съпътстваха от най-отдавна.

– Какво чувство поражда у теб фактът, че проекциите ти започват да проявяват неподчинение към теб? – попита тя.

– Повечето ми се подчиняват – защитих се аз. – Джей Си никога не е обръщал внимание какво му говоря. Това не е нещо ново.

– Отричаш, че състоянието ти се влошава?

Не отговорих.

Тя записа още нещо в тефтера си.

– Отпрати още един от хората с подписките, нали? – попита Айви. – Те идват при теб, защото имат нужда от помощ.

– Зает съм.

– С какво? С това да слушаш какофонията от изстрели? С това да полудяваш още повече?

– Не полудявам още повече – отвърнах ѝ. – Стабилизирах се. Почти мога да се нарека „нормален“. Дори психиатърът, когото не халюцинирам, е на такова мнение.

Айви не каза нищо. Шумотевицата в далечината най-после заглъхна и аз въздъгнах от облекчение, опирайки пръсти в слепоочията си.

– Официалното определение за „лудост“ е всъщност доста променливо – казах. – Напълно е възможно двама души да бъдат в

едно и също състояние, да страдат от определен синдром в една и съща степен, но единият да бъде считан за „нормален“ по официалните стандарти, а другият – за „луд“. Човек прекрачва границата на безумието, когато умственото му състояние започне да му пречи да функционира като обикновен човек с нормален живот. Ако съдим по този критерий, аз не съм ни най-малко луд.

– Нима наричаш това „нормален живот“? – попита тя.

– Е, мен ме устройва.

Извърнах очи настрани. Айви бе покрила кошчето за боклук с един клипборд, както обикновено.

Миг по-късно влезе Тобиас.

– Човекът с петицията още е тук, Стивън.

– Какво? – попита Айви и се втренчи в мен. – Още ли го караш да те чака? Минаха четири часа.

– Хубаво де, хубаво! – скочих аз от дивана. – Ще му кажа да си върви.

Излязох от стаята и се запътих надолу по стълбите към приземния етаж, където се намираще голямото фоайе.

Уилсън, икономът ми – който е истински човек, а не халюцинация – стоеше пред затворената врата на хола. Хвърли ми поглед над ръба на очилата си.

– И ти ли? – попитах.

– Четири часа, господине?

– Трябваше да се взема в ръце, Уилсън.

– Доста сте привързан към това оправдание, господин Лийдс. Човек би могъл да се запита дали моментите като този не са по-скоро породени от мързел, отколкото от необходимостта да се вземете в ръце.

– Не ти се плаща, за да се питаш такива неща – отвърнах му.

Той вдигна едната си вежда, а аз почувствах как ме жегва срам. Уилсън не заслужаваше да му се говори така – беше както прекрасен прислужник, така и прекрасен човек. Не беше лесно да се намери обслужващ персонал, който да е готов да търпи моите... особености.

– Съжалявам – казах. – Напоследък съм леко изнервен.

– Ще донеса лимонада, господин Лийдс – отговори той. – За...

– За трима ни – кимнах аз към Тобиас и Айви, които, разбира се, той не можеше да види. – И за човека с петицията.

– За мен без лед, ако обичаш – обади се Тобиас.

– А аз предпочитам вода, благодаря – допълни Айви.

– За Тобиас – без лед – предадох аз и разсеяно натиснах бравата. – И вода за Айви.

Уилсън кимна и се отправи да изпълни молбата ми. Наистина беше много добър иконом. Ако не беше той, сигурно щях да полудея.

Един млад мъж, облечен в тениска с копчета на яката и платненни панталони, скочи на крака от стола си.

– Господин Легион?

Името ме накара да трепна. Този прякор ми бе даден от един особено надарен психолог. Надарен в областта на драматичните изстъпления, по-точно казано. В областта на психологията – не толкова.

– Можете да ме наричате „Стивън“ – казах аз и седнах на един от столовете с лице към него.

– Аз... ъ-ъм... чух, че вие помагате на хората, на които всички останали отказват – преглътна момчето тежко. – Донесох две хиляди. В брой.

И подхвърли на масата един плик за писмо, върху който бяха написани името и адреса ми.

– Това ще ви стигне колкото за една консултация – отговорих му аз, като отворих плика и преброих банкнотите набързо.

Тобиас ме стрелна с очи. Мразеше да взимам пари от хората. Но няма как да се сдобиеш с имение, достатъчно голямо да побере всичките ти халюцинации, като работиш безплатно. Освен това, ако се съдеше по дрехите му, хлапето можеше да си го позволи.

– Какъв е проблемът? – попитах.

– Годеницата ми – обясни младежът и извади нещо от джоба си. – Мисля, че ми изневерява.

– Моите съболезнования. Но ние не сме частни детективи. Не се занимаваме с шпионаж.

Айви се разхождаше из стаята, вместо да седне. Вървеше бавно около стола на момчето и го разглеждаше внимателно.

– Знам – побърза да каже той. – Просто... Работата е там, че тя изчезна.

Тобиас видимо се оживи. Много обичаше интересните загадки.

– Не ни казва цялата истина – отбеляза Айви, като скръсти ръце и потупа замислено с показалец по едната.

– Така ли? – попитах.

– О, да – отговори момчето, решило, че говоря на него. – От нея няма и следа... Освен тази бележка.

Разтвори листа хартия и го остави на масата.

– Най-странното е, че според мен това е някакъв шифър. Вижте само думите. В тях няма никаква логика.

Взех листа и го разгледах. Въпросните думи бяха надраскани набързо на гърба му, като че ли някой си бе водил бележки. От другата страна на същия лист бе написано и писмото за сбогом от годеницата. Показах го на Тобиас.

– Платон – отбеляза той, като посочи бележките на гърба. – Всичко това са цитати от „Федър“*. Да, Платон... Какъв забележителен човек само. Малко хора знаят, че той е прекарал част от живота си като *роб* – бил продаден на пазара от един тиранин, който не бил съгласен с политическите му становища, а и ненавиждал факта, че собственият му брат станал един от поклонниците на философа. За щастие, Платон бил откупен от човек, запознат с трудовете му – почитател, може да се каже, – и той го освободил. Никак не е лошо човек да има фенове – дори в древна Гърция...

Тобиас продължаваше да говори с дълбокия си, успокояващ глас, който много обичах да слушам. Разгледах бележката, след което вдигнах поглед към Айви. Тя сви рамене.

Вратата се отвори и влезе Уилсън, понесъл лимонадата и водата. Забелязах, че Джей Си е застанал отвън с изваден пистолет и наднича, за да огледа младия мъж. Видях как очите му се присвиват.

– Уилсън – обърнах се аз към икономата, след като взех чашата си с лимонада, – би ли повикал Одри, ако обичаш?

– Веднага, господине – откликна икономът.

Някъде дълбоко в себе си съзнавах, че всъщност *не е* донесъл чаши за Айви и Тобиас – макар да не пропусна да се приближи към

* Един от диалозите на Платон, който датира от около 370 г. пр. н. е. (Бел. пр.).

празните столове и да направи жест, сякаш подава нещо. Умът ми попълваше празнините – виждах въображаемите питиета, виждах как Айви се приближава и се пресяга да вземе своето от ръката му, докато той го поднася в посоката, където си представяше, че тя седи. Видях как му се усмихва топло.

Уилсън излезе.

– Е? – попита младежът. – Ще можете ли...

Вдигнах пръст във въздуха и той махна. Уилсън не можеше да види проекциите ми, но знаеше чия стая чия е. Надявах се Одри да е в своята – имаше навик често да ходи на гости при сестра си в Спрингфийлд.

За щастие, тя влезе в стаята едва след няколко минути. Вместо дрехи, обаче, бе загърната в хавлия.

– Предполагам, че става въпрос за нещо спешно – каза тя и се залови да суши косата си с една кърпа.

Подадох ѝ бележката и плика с парите, а тя се наведе да ги погледне. Имаше тъмна коса и бе леко пълна. Беше се присъединила към останалите преди няколко години, когато работех над случая с една фалшификация.

Тя мърмори под нос минута-две, като насочваше една лупа – стана ми доста смешно, че държи лупа в хавлията си, но това беше типично в неин стил – ту към парчето хартия, ту към плика. Ако се вярваше на младежа, то почеркът на бележката трябваше да бъде на годилицата, а този на плика – неговият собствен.

Одри кимна.

– Със сигурност са написани от един и същи човек.

– Екземплярите не са особено дълги.

– Какво не са? – попита момчето.

– В случая стигат – заяви Одри. – На плика са написани цялото ти име и пълният адрес. Наклонът на чертите, разстоянието между думите, елементите на буквите... По всичко си личи. Освен това пише „е“-то по доста характерен начин. Ако приемем по-дългия екземпляр за основен критерий, то този на плика може да бъде обявен за автентичен със сигурност от – по моя преценка – над деветдесет процента.

– Благодаря – казах.